

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

7

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

LEVE HET CIRKUS

Kom Donderdagnamiddag, 22 Februari, allen naar de cirkusvertoning van

KUIFJE

in het Koninklijke Cirkus !

Geen naaperij

UIT Amerika bereikt ons een vrij zonderling bericht. De kleine Dick Bonham, zes jaar oud, zat iedere dag met zijn neus in de krant om de beeldroman te volgen. Op zekere dag liet de tekenaar de held van zijn fantasie van een berg naar beneden springen. De held gebruikte hierbij een serviette als valscherm en kwam, vanzelfsprekend, behouden op vaste grond.

De kleine Dick wou hetzelfde proberen. Hij kroop op een rots van ongeveer zeven meter, spreidde een serviette over zijn hoofd uit en sprong, in de vaste overtuiging dat hij een vliegende man was.

Onnodig te zeggen dat de jongen niet veilig beneden kwam.

Wat denken jullie over die arme Dick? Hij had ongetwijfeld meer verbeelding dan gezond verstand en zin voor de werkelijkheid. Jullie zien immers ook in een cow-boyfilm hoe de helden op hun paarden springen in volle galop, en nog veel andere toeren uithalen. Beproeven jullie ook dit na te doen met de oude knol van de melkboer? En als jullie weekblad een rakker aan de hanglamp laat zwieren, om jullie te doen lachen, gaan jullie dan dadelijk hetzelfde stukje uithalen?

Neen, niet waar? Jullie hebben genoeg realiteitszin om het verschil te begrijpen tussen een avonturenverhaal en de dagelijkse werkelijkheid. Wij hopen dat, indien jullie de helden uit jullie boeken nabootsen, dan steeds deze kiezen die door hun moed en deugden ieders waardering afdwingen.

Kuifje

KUIFJE

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, *Nederland* : W.A. Palm, Boekenimport en Export C. V., Zeestraat, 65*, Den Haag.

ONZE BRIEVENBUS

J. de Preter, Mechelen. — De albums KUIFJE IN RUSLAND en DE SIGAREN VAN DE PHARAO zijn volledig uitgeput en zullen voorlopig niet meer herdrukt worden. De albums van W. Vandersteen zijn overal te krijgen. De decalcomanies zijn niet te koop. Met een stevige handdruk.

Lynn Holman, Den Haag. — Dank voor je prettige brief. Ik vrees dat jou Airedaleterrier een echt stadsjuffie is en veel beter opgevoed dan mijn Bobbie, want dat is een rakker, hoor! Je zit dus al in de zesde? Ik hoop dat je zult slagen voor je examen en dat ik spoedig weer iets van je mag horen. Da-ag!

Raymond Nicolaï, Beringen-Mijnen. — Dank voor je vriendelijk briefje. Het spreekt vanzelf dat jij een Vlaams abonnement had gevraagd! Ik hoop dat je de gewenste nummers ontving en spoedig weer iets van je zult laten weten. Hartelijke groeten.

Paul Bellens, Brasschaat. — Wanneer er nog eens een film voor de club gedraaid wordt kan ik je niet zeggen. Ben je naar de televisieuitzending in de Grand Bazar geweest? En heb je ervan genoten? Met een stevige handdruk.

Jozef Goevaerts, Schelle. — Beste vriend, hoe maak je het? Lichtmis is voorbij en nu worden de dagen langer en zonniger. Ik wed er voor dat je weer vlug zult beter worden. Heb je nog altijd even veel pret met ons blad? Vele hartelijke groeten en de beste wensen voor een volledig herstel.

C. Bakker, Delft. — Dank voor die lange, sympathieke brief uit de niet minder sympathieke stad! Dank ook voor je goede wensen. Er ontbreken in ons blad (helaas) vier bladzijden en de oorzaak hiervan zijn de vele, en grote uitvoermoeilijkheden die we kennen. Zodra hierin enige verbetering komt, gaat « Kuifje » opnieuw met 20 bladzijden over de grens. Het album van de Zwaardvis is intussen van de pers gekomen en hierin kun je de avonturen van Olrik volgen tot bij de overwinning van Mortimer en Blake. Het boek is voorlopig nog alleen in België verkrijgbaar. Da-ag!

Jaak de Maere, Antwerpen. — Alle trouwe vrienden moeten eens hun beurt krijgen in de brievenbus, niet? Nummer 8, 9 en 10 van de Kuifjesverzamelingen kun je nog krijgen, de anderen zijn uitgeput. Doe je bestelling heel vlug anders zou men ze voor je neus kunnen weggappen! Beste groeten.

Aan alle Mezenkinderen van Rijmenam. — Ik heet jullie als vrienden en lezers van harte welkom in de grote familie!

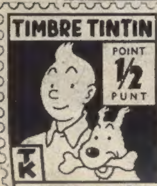
•DE AVONTUREN VAN MEESTER MUS•

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Dieven wilden heer Jan overvallen, doch een kleine jongen kon hem verwittigen. Sterke Jan knevelt de bandieten en deze moeten voor de vierschaar verschijnen. Ongelukkig veroordeelt men ook Koen...

NA EEN LANGE BERAADSLAGING WORDT HET VONNIS GEVELD. DE BALJUW STAAT RECHT EN LEEST HET VONNIS VOOR.

(Wordt voortgezet.)

HET LAND VAN DE GLIMLACH

TEKST DOOR V. DUVAL

TEKENING VAN J. LAUDY

LANG geleden regeerde keizer Tsjiang-Hi over China en het onmetelijke land was gelukkig, want men kende er geen oorlog, geen revolutie en geen hongersnood.

In een drukke straat van Peking woonde mevrouw Tsja-Tsu, ze hield er de gekendste borduurwinkel van de stad. Van 's morgens tot 's avonds hoorde men in haar atelier het gezang en het gelach van de kleine Chinese borduursters.

Op zekere dag bleef er een draagstoel staan. Hij was met zijde behangen en met goud bestikt en behoorde zeker aan een voornaam en rijk man. Tsja-Tsu repte zich dan ook naar de deur, zo vlug haar oude benen zulks toelieten. Ze boog diep voor de heer die uitstapte, want ze herkende hem als de kamerheer van de keizer.

— Edele heer, zei Tsja-Tsu, mijn nederige drempel is onwaardig door uw nobele voeten te worden betreden. Wat schenkt me de eer van uw stralende aanwezigheid ?

— Mevrouw, antwoordde de mandarijn, onze goddelijke keizer kent je vaardigheid en kunst en wenst dat je het bruidskleed van de prins, zijn zoon, maakt. Het feest zal beginnen bij het opgaan van de nieuwe maan. Je hebt dus drie dagen tijd om je meesterwerk te maken. Hier heb je een beurs goud en ik geef je tweemaal zo veel, wanneer je me het kleed zult brengen. De kamerheer stapte terug in zijn stoel en de dragers zetten het op een drafje...

Een ogenblik lang was Tsja-Tsu met een stralend gezicht op haar stoep blijven staan, dan trippelde ze naar het atelier.

— Mijn duifjes, ik heb een opdracht gekregen waardoor de roem van ons huis voor eeuwig zal gevestigd zijn. Wij moeten het bruidskleed van onze geliefde prins vervaardigen. Aan wie zal ik dit werk toevertrouwen ?

Ze keek naar de zes gezichtjes die vol verwachting naar haar waren opgericht, en verwijlde een ogenblik langer bij Je-Wang, omdat zij zo gelukkig glimlachte.

— Kleine Je-Wang, jij zult de tekeningen borduren. Het zal zwaar zijn, want we hebben zo weinig tijd.

— Wees gerust, meesteres, het zal klaar zijn ! antwoordde Je-Wang.

Je-Wang was zestien en haar lach klonk als zilveren klokjes. Wanneer zij lachte, werd iedereen opgeruimd, had iedereen moed en alles scheen vrolijk en zonnig. Niemand kon er aan weerstaan en als er een lastige klant de prijs van de afgewerkte kledingsstukken wat lang beknibbelde, zond men Je-Wang en de brombeer was onmiddellijk tevreden.

De verschillende stukken van het kleed werden uit de fijnste Mongoolse zijde geknipt en Je-Wang zette zich aan het werk. In die tijd waren de Chinese borduursters echte kunstenaressen. Ze tekenden de mooiste, sierlijkste en meest ingewikkelde figuren met soepele hand en wisten met de delicaatste kleuren een harmonieus geheel te maken.

Je-Wang borduurde bloemen van wonderlijke kleur en hier en daar een inktzwarten of een gouden draak als een fantastische verschijning. Drie dagen borduurde Je-Wang zonder één oog van haar werk af te slaan, en zonder haar bekoorlijke glimlach te verliezen. Op het einde van de derde dag woog haar hoofd zwaar en haar ogen brandden koortsachtig. Mevrouw Tsja-Tsu lette op de zandloper. Om het uur was hij leeg en draaide ze hem om. Eindelijk maakte Je-Wang het laatste draadje vast. Het kleed was af en iedereen riep : Wat is het mooi ! Het is een wonder !

— Je-Wang was op haar rieten slaapmat gevallen en er liepen dikke tranen over haar gele wangen. Ze wreef over haar arme, rode ogen en riep plotseling :

— Ik zie niet meer ! Ik zie niet meer !

— Kom zei Tsja-Tsu, droog je tranen, we gaan naar het paleis. Zij nam het bruidskleed op, greep Je-Wang bij de hand en samen trippelden ze naar het paleis.

— Wij komen het bruidskleed van de prins brengen, zei ze tot de wachters aan de ingang.

— De prins wil niemand zien, antwoordde een officier, de verloving werd verbroken en de prins is in een sombere stemming.

De prins, die met z'n neus op z'n schoenen op en neer wandelde langsheen de tuinmuur, had het gesprek gehoord.

— Laat die vrouwen binnen komen, riep hij.

Een paar minuten later stonden Tsja-Tsu en Je-Wang in de weelderige vertrekken van de prins.

— O almachtige prins, hier is uw bruidskleed !

— Het is een wonder ! Doch thans doet het zicht van dit bruidskleed me pijn... Ik zal het nochtans betalen. Hoeveel ben ik u verschuldigd ?

— Almachtige prins, uw bruidskleed kost de ogen en de glimlach van dit meisje, zei Tsjang en ze wees naar Je-Wang, die beschaamd diep boog.

Tsjang-Tsu vertelde de hele geschiedenis aan de prins. De prins nu was een volgeling van Confucius en, alhoewel nog bitter jong, reeds een vermaard filosoof. Hij was nooit onverschillig voor de menselijke miseries en trachtte alle nood te lenigen.

— Liever ga ik heel m'n leven gekleed als een koelie, dan een kleed te dragen dat zoveel ongeluk veroorzaakte ! Maar, kom eens hier Je-Wang...

En de prins opende een ebbenhouten koffertje, nam er een flesje in jade uit, goot een paar druppels van de inhoud op een zijden doekje en drukte dit op de ogen van Je-Wang.

De pijn verzachtte en het duurde niet lang of Je-Wang kon haar ogen weer openen. Ze viel op de knieën voor de prins en dankte hem met haar vroegere, zonnige glimlach.

— Dank me niet, antwoordde de prins, ik heb je niet gered. Het was jouw glimlach die mij verloste van mijn diepe wanhoop...

De volgende dag liet de prins een wet afkondigen waarbij de ouders verzocht werden hun kinderen te leren glimlachen, altijd en in alle omstandigheden.

En het is sedertdien dat de Oosterlingen altijd glimlachen en het onmetelijke Chinese Rijk **« Het land van de glimlach »** wordt geheten...

DE PARELVISSERS

De Hollanders hebben hun schepen naar Ceylan gezonden om dit eiland op de Portugezen te kunnen veroveren. De jonge Veragua wordt met een boodschap naar de onderkoning gezonden. Hij valt in handen van de Hollanders en geeft hun de gewenste inlichtingen...

Intussen te Jataka. Na het vertrek van Malabar nemen Perez en Manrico afscheid van elkaar...

Perez zal in de dorpen langsheen de kust, en tot Jaina, de verdediging organiseren. Dan zal hij Manrico te Negombo vervoegen.

Otaru is met zijn vloot te Jataka gebleven om de vissers te beschermen...

Manrico gaat dadelijk naar Negombo.

Ho, iemand komt ons tegemoet.

Het is senor Veragua !

Hemel ! Jij ?...

Senor, ik ben door een mirakel aan de dood ontsnapt !

Veragua vertelt dat de boot gezonken is en hij door Jesselton werd opgepikt.

Waar is de boodschap voor de onderkoning? En waarheen vaart de *Amaranth?*

Het document rust op de bodem van de zee... De Hollanders stevenen naar het Noorden...

Dat schijnt me allemaal nogal zonderling... Nu, ga mee naar Negombo, daar zullen we Perez treffen. Deze nacht nog zal ik naar Colombo vertrekken... en ik zal een andere boodschapper zoeken... Arme Malabar !

Doch Malabar en zijn zeelui zijn met de moed der wanhoop naar de kust gezwommen...

Manrico en Veragua komen aan te Negombo en de gouverneur laat de stad in staat van verdediging brengen...

Manrico zal naar Colombo vertrekken. Dan kunnen de Hollanders hem overvallen. Ik moet Jesselton verwittigen. Te paard ben ik over enkele uren te Kisha...

Veragua brengt zijn plan ten uitvoer...

Daar is de *Amaranth* !

Enkele minuten later...

De weg naar Colombo is op drie mijl van hier en loopt door de jungle van Baniax. Een ideale plaats om een valstrik te spannen...

Tot weerziens, Veragua ! Ga terug naar Negombo en hou die Perez in het oog !

In orde !

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag :
HET PLAN VAN KUBLER...

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

Dzidziri overleeft de ramp van de Normandie. *Hij wil hulp zoeken, doch valt in handen van De Zonen van de Leeuw...*

NYABASSAM ! Nyabassam ! Nyabassam !...

Het gedreun van de tamtams was oorverdovend, doch stilaan kon Dzidziri hun rhythme isoleren en enkele lettergrepen opvangen van het gehuil van de woeste zwarten.

Meegesleurd door deze horde, van de ene schouder op de andere gegooid als een pak, dat men kan opvangen en doorgeven zonder hiervoor een minuut te blijven staan en met een onwelriekend stuk linnen voor het gezicht gebonden ging Dzidziri kilometers ver. Waar voerde men hem heen ? Daareven had hij toch de rook zien opstijgen van een dorp en dat was niet zo ver. Naar welk geheim oord werd hij aldus meegesleept ?

Plotseling werd Dzidziri zonder complimenten op de grond geworpen. Een deur sloeg dicht. Hij sprong dadelijk op, bevrijdde zijn hoofd en stelde vast dat hij gevangen zat in een ronde, stevige stroohut met rieten dak waarvan hij in het schemerdonker het ruwe geraamte kon onderscheiden. Vluchten ? Het zou moeilijk zijn. Dzidziri zag in dat iedere ontsnappingspoging tevergeefs zou zijn, want de helse dans begon opnieuw...

— Wel, m'n beste Dzi, je hield immers van het Avontuur ? Je hebt er nu een !... Hoor hoe ze huilen... Hoor hoe ze dansen... Er uit knijpen ? Gaat niet... ten minste niet voor het ogenblik.

Dzidziri liep naar de deur. Door de spleten tussen de ruwe planken viel het daglicht binnen. Hij keek er door en zag vóór zich een uitgestrekte vlakte. De grond was er vastgestampt en in het midden stond een reusachtige boom. De strohutten stonden in cirkel om het plein. Aan de voet van de boom waren de drummers opgesteld. Als razend hamerden ze met stokjes of vingers op de strakgespannen huiden van de tamtams. Als duivels gingen ze te keer...

— Verdraaid, dacht Dzi, als ze zo voortgaan verliezen ze het hoofd !

En de dans, de dans der demonen ging voort zonder einde. Soms verliet een danser de kring en ging naar het midden. Hij nam een van de assegaaien, die in de grond staken, en bootste op angstwekkende wijze de jager na die een stuk wild achtervolgt.

De uren, de uren waren eindeloos lang.

— Op mijn woord, die zijn onvermoeibaar, dacht de gevangene, en bij dit alles weet ik nog niet wat ze met mij gaan aanvangen !

Zon, stof, het gehamer van de tamtams en het gehuil van de wilden... Nyabassam ! Nyabassam ! Nyabassam !... de hele dag door. De zwarten gaven nog geen tekens van vermoeienis, maar Dzidziri was uitgeput. Hij strekte zich uit op de grond, merkte een duizendpoot die door de spleet van de deur verdween, zag hoe een hagedis zijn fijne snuit toonde en zich meester maakte van het insect... en sliep in.

Toen Dzidziri de ogen opende was het nacht. Een zwarte, verstikkende, kleverige nacht. De tamtams zwegen. De gevangene ging recht zitten, sprong dan op, liep naar de deur en trachtte de duisternis te doorboren. Niets. Er hing een grote leegte en een diepe stilte om de hut.

— Zouden ze me hier nu laten omkomen van honger ? Dat is geen pretje ! Indien ze lust hebben mij als stoofkarbonade op te smullen, akkoord, maar vóór we zover zijn, zouden ze me wel wat kunnen te eten geven !

Hij draaide zich om en struikelde over iets. Hij tastte voorzichtig over de grond en voelde een ronde schotel met een plakkerige brij.

— Men bestelt ten huize ! Bravo ! Het ruikt alles behalve lekker, maar als men honger heeft... Geen lepel, natuurlijk ! Men heeft me nochtans altijd wijs gemaakt dat het onbehoorlijk is de vingers in de mond te steken. Niet waar, beste oom Amable ?...

Terwijl hij zo mompelde, slurpte hij de brij. Nauwelijks had hij hiermee gedaan of hij hoorde een doffe stap. Het was geen dans, doch een zware, rhythmische mars. Hij had de tijd niet te kijken, want de deur werd opengegooid, handen grepen hem en hij werd buiten getrokken. Hij stond sprakeloos...

De fakkels waren ontstoken en wierpen een lugubere schijn over het plein. De mannen stonden er rond. Niet meer halfnaakt zoals tijdens de dag, doch allen in een leeuwenhuid gehuld. Een troep wilden omringde de jonge man. Wilden met slagtanden, dreigende maskers, stalen nagels aan het einde van iedere vinger gebonden. De tamtams hadden hun monotone en zware kadans hernomen.

Dzi werd tot in het midden van het plein, voor een soort hakblok geduwd. Hij moest gaan zitten. Heftiger, vlugger ging de kadans van de tamtams en Dzidziri werd duizelig. Hij zag om zich heen hoofden met ruwe haardossen slingeren en wentelen. Plotseling verhief zich een stem. Rauwe klanken galmden :

— Nyabassam... M'Bongolo oïte kibiki...

En de menigte herhaalde :

Hij stond te midden van de kring wilden...

— M'Bongolo oïte kibiki...

Toen had Dzidziri er genoeg van. Deze gelatenheid paste trouwens niet met zijn opvatting over het leven. Hij wou iets doen; hij zou die wilden tonen dat hij hen niet vreesde.

Hij sprong op :

— Luister, gemaskerde bende !... Geloof nu vooral niet dat jullie me schrik kunnen aanjagen. In Parijs was ik hoofdman van de wijk. Jullie kunnen zich met die leeuwenhuid vermommen, het is niet slim en...

— Jij, jongen met het rode haar, zwijg.

Dit bevel, zo eensklaps en met zulke ruwe stem gegeven, verbaasde Dzi zodanig dat hij gehoorzaamde. Een van die zwarten sprak zijn taal. Hij kon dus uitleg geven. En inderdaad. De leeuw ging uit de cirkel. Hij was groot en de leeuwenmanen op zijn hoofd dreigden en dansten en vormden een soort aureool. Hij struikelde over enkele lettergrepen, maar toch was het duidelijk dat hij zei :

— Weet je waar je bent, kleine blanke met het rode haar ?... Wij zijn... ja, wij die je hier ziet, wij zijn de Zonen van de Leeuw...: Niemand vernam ooit onze geheimen zonder te sterven... Van waar ben je gekomen om ze te doorgronden ?

Dzidziri wou vertellen hoe hij daar gekomen was. Hij wou uitleggen dat de **Normandie des Airs** naar beneden gestort was, maar de Zoon van de Leeuw schreeuwde :

— Je bent uit de hemel gevallen, wij hebben het gezien. En je wilt je meester maken van onze mysteries. Maar je hebt het recht niet...

Onmogelijk zich verstaanbaar te maken. Onmogelijk te zeggen dat noch hij, noch zijn vrienden enige boze bedoeling koesterden.

— Indien het waar is, waarom dwong je onze jonge leeuw, Laobé, je tot bij ons te brengen ?

De stampvoetende wilden herhaalden : « Nyabassam... Nyabassam... »

De dansen herbegonnen. De zwarten schreeuwden, huilden en blaatten. Het was een ware cacophonie. De tamtams roffelden doffer en het licht van de toortsen werd langsom tragischer. De mannen — de Zonen van de Leeuw — wierpen zich op kleine dieren en wurgden deze.

Het was het toppunt van de waanzin. Een afgrijselijk geloei. De gemaskerden bootsten de stem van de koning van de wildernis na en bewogen zich dan slepend over de grond...

— Ditmaal ben je er aan, m'n beste, dacht Dzidziri, zo dadelijk slacht men je als een lam...

Plotseling stond de man, die daareven gesproken had, voor hem. Op de muil, die op zijn hoofd stond, blonken verse bloeddruppels. Hij huilde en riep dan :

— Ben je bereid om je te onderwerpen aan de proef ?

Dzidziri zei tot zichzelf :

— Wat riskeer je eigenlijk nog ?

» Ja, ik ben gereed, sprak hij dan luidop. »

De Zoon van de Leeuw gromde een paar woorden. Toen begon opnieuw die waanzinnige dans rond hem. Zwaaiende assegaaien, tamtams, geloei en gehuil. Heel de zwarte, Afrikaanse nacht was gek geworden !

— Morgen, wanneer de god van de dag aan de hemel stijgt, zul je de proef doorstaan... en je zult sterven omdat je getracht hebt onze geheimen te roven...

Volgende Donderdag : DE LEEUWENJACHT

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer vernemen dat een groep samenzweerders de eerste consul, Napoleon, willen uit de weg ruimen. Met de tovenaar Tromboni raadplegen ze de kristallen bol...

En het volgend ogenblik begon de bol te spreken...

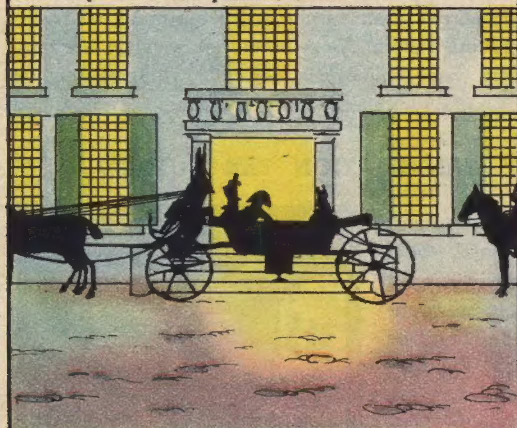

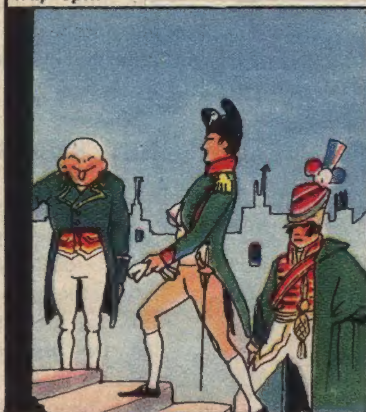

Gedurende twee minuten is de bol onklaar, dan...

... ziet men heel duidelijk de koets van Napoleon die stopt voor het paleis...

Officieren in schitterend uniform omringen de eerste consul en gaan de trap op...

Talleyrand en Fouché gaan hen tegemoet en buigen diep...

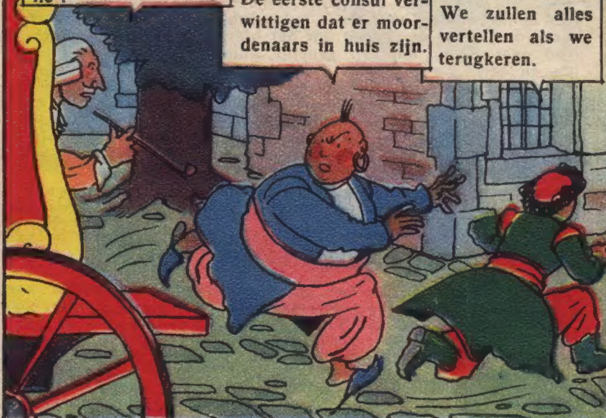

Plotseling slaakt Kaddoer een kreet!

Juist achter Talleyrand en Fouché zien ze hun vijand. De man die de schuld was van al hun ongeluk.

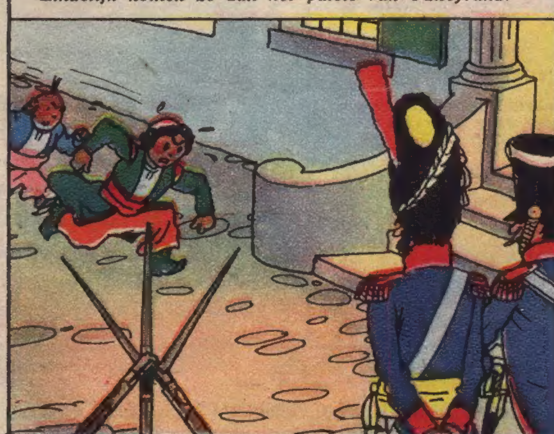

Als jonge veulens draven onze vrienden door de nauwe straten...

Iedere minuut is voor hen kostbaarder dan goud en diamanten.

Eindelijk komen ze aan het paleis van Talleyrand.

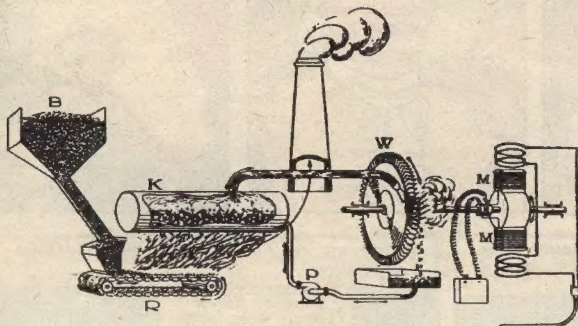

(Wordt voortgezet.)

In een hoekje met een BOEKJE — LEKTUUR VOOR JONG EN OUD

VOOR DE KNUTSELAARS

OM **De Jonge Electricien**, het knutselboek van Raymond Yates aan te bevelen, zou ik alleen maar de inhoudstafel moeten publiceren om alle knutselaars naar dit handboek te doen grijpen. Dat lijstje zou te lang worden, maar ik neem er niettemin een paar titels uit over : **Een radiotoestel op een potlood; Een geldkistje met een geheim magnetisch slot; Een electrische wekker** (zoiets zullen vele lezers wel nodig hebben); **Hoe maken we een electromobiel ? Betoverde magnetische bootjes**, enz. Hierbij nemen we dan nog een proeve van illustratie over, die aan alle liefhebbers wel duidelijk zal maken, dat ze dit boek niet kunnen missen. Het werd uitgegeven door A. E. Kluwer te Deventer, Batavia, en kost gebonden F. 5.— (Prijs voor België niet vermeld.)

De electriciteitsopwekking.

HOE komen we aan de grote massa electrische energie, die we overal rondom ons zien gebruiken en toepassen ? De kolen komen uit bunker B, gaan over een electrisch bewogen rooster R, verbranden daar en doen stoom in ketel K ontstaan, die voor een gedeelte met water gevuld is. Door de stoomdruk worden de wielen W in de stoomturbines aangedreven, die op hun beurt het roterend deel van de generator tussen de magneten M met geweldige snelheid doen rondsuizen (drie duizend omwentelingen per minuut), waardoor deze in staat is electrische energie af te geven. Nadat de stoom het loopwiel is gepasseerd en dienst heeft gedaan, koelt deze af en wordt door een pomp P weer in de stoomketel teruggevoerd.

(Uit : « De Jonge Electricien », door R. Yates.)

DE ROEWOLFCLUB

MIJN eerste indruk over dit boek was bepaald gunstig. Ik heb reeds ontelbare jongensboeken gezien en gelezen, maar « De Roewolfclub » moet ik als uitgave (band, illustraties, lettertype, papier, enz.) onder de best verzorgde boeken rekenen die ik ken. Zulke boeken lees ik graag, omdat men dan ziet dat de uitgever, evenzeer als de schrijver, zijn best gedaan heeft om ons aangenaam te verrassen.

W. Boerveldt, die een grote hondenvriend blijkt te zijn, vertelt ons de avonturen van een hondenclub. (Om ieder misverstand te vermijden, dient er gezegd dat het hier om geen *hondenliefhebbers-club* gaat, maar om een groepje honden dat er op uit trekt in bos en hei.) Twee fox-terriers, Lady en Bob, twee zwarte takels, Max en Loekie, en Rex, een grote boxer, vormen een vrolijk gezelschap. Ze beleven samen heel wat avonturen met poesen, vossen, jagers en jachtwachters in het bos.

« De Roewolfclub » werd uitgegeven door de grote Hollandse uitgeverij Sijthof van Leiden en kost gebonden 2,90 gulden (prijs voor België niet vermeld).

Een boek dat door jongens en meisjes van acht tot twaalf jaar, die zoals ik van honden houden, met genoegen zal gelezen worden.

JOHAN.

RATJE VERHEUL

IN dit boek worden ons geen schokkende avonturen verteld, slechts de dagelijkse belevenissen van een jonge pientere bengel. En toch bekoort het werkje, omdat ieder jongen er iets van zichzelf in terugvindt : verlofavonturen, kermis, enz. « Ratje Verheul », eenvoudig en toch goed.

RATJE VERHEUL GROEIT

NU is Ratje al wat verder gevorderd op het levenspad en zijn belevenissen zijn al minder onschuldig. Eén keer reist hij met een makker zelfs mee als blinde passagier op een tram. Gelukkig loopt het allemaal goed af, ook de ziekte die Ratje op het einde geniep overvalt.

I. STALIS.

ENKELE BOEKEN VOOR DE KLEINSTEN

DE Uitgeverij De Kinkhoren heeft ons enkele boekjes ter recensie gezonden die door de jongsten onder onze lezers, zes tot acht jaar, stellig zullen geapprecieerd worden. Het eerste boekje heet :

« LAMME LUIS » en werd geschreven door Willem Savenberg, die de avonturen vertelt van een schoenlapper. Cyriel Verleyen schreef het grappig boekje : « MENEER TEDDY MAAKT KABAAL ». De geschiedenis speelt zich af onder de bevolking van een poppenkamer. Van dezelfde schrijver verscheen er nog een tweede boekje : « MENEER ARIE HEEFT HONGER ». In dat werkje worden de belevenissen van een schattige poes verteld.

De drie boekjes werden verzorgd uitgegeven en fijn geïllustreerd. Ze kosten 18 frs. per deeltje.

HIJ REISDE OM TE LEREN

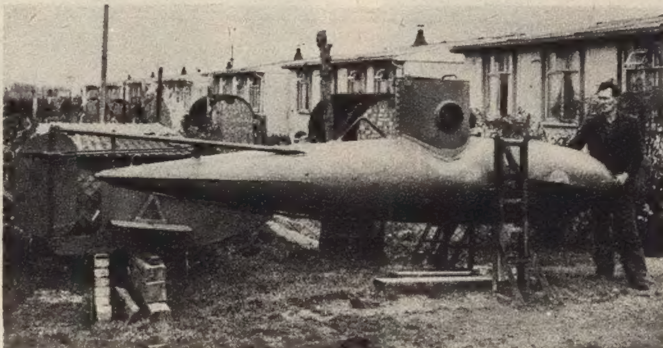
ANDRE LASSALES, student en zeventien jaar oud, heeft met 5.000 Fr. frs. (nog geen 400 Belg. frs.) op zak drie maanden doorgebracht in Equatoriaal Afrika en dit tijdens het regenseizoen. Hij vertrok te Douala en kwam te Fort Lamy behouden toe. De weg heeft hij afgelegd met de meest onmogelijke verkeersmiddelen. Hier zien we de jonge ontdekkingsreiziger te midden van zijn trofeeën. In de hand houdt hij een dolk die hij op eerder dramatische wijze buitmaakte. André betrapte een neger op diefstal. Deze nam het kwalijk en trok zijn dolk. Gelukkig was André één sekonde vlugger dan de neger !

HET KLEINSTE TANKSTATION TER WERELD

MET een vuurslag heeft iedereen last. Zo'n ding marsjeert na herhaalde pogingen gewoonlijk nog niet, omdat het leeg is ! De praktische Zwitsers hebben er iets op gevonden. Ze hebben heel kleine benzinestations laten aanbrengen en iedereen, die 10 cts. (Zwitserse) in de gleuf steekt, kan zich dag en nacht bevoorraden.

EEN ZELFGEMAAKTE DUIKBOOT

FRANK RUSSEL, een knutselaar uit Biggleswade, Bedfordshire, in Groot Brittannië, heeft twee jaren gewerkt aan de kleine duikboot die jullie hier zien. De duikboot is gemaakt uit stalen platen, weegt met passagiers en al 500 kg. en heeft 20 pond gekost.

Frank Russel schijnt wel een engelengeduld te hebben, want thans begint hij aan een duikboot van 45 meter lang, die veel zwaarder is en tot op een diepte van 300 meter zal kunnen duiken. Hij wil hiermee gezonken schatten gaan opsporen !

Ziehier de oplossingen van de GROTE PRIJSVRAAG

JULLIE zien reeds lang reikhalzend uit naar de juiste oplossingen, niet ? Wel, hier komen ze dan. Duizenden formulieren hebben we ontvangen, net als vorig jaar, met dit verschil althans, dat er vorig jaar zeven honderd deelnemers het maximum aantal punten behaalden en dit nu niet het geval is ! In vergelijking met de grote prijsvraag van vorig jaar was deze trouwens ook veel moeilijker.

EERSTE VRAAG : De personages.

1. Charlie Chaplin.
2. Pierre Fresnay.
3. Maurice Chevalier.
4. Fernandel.
5. Gaston Reiff.
6. Winston Churchill.
7. Harry Truman.
8. Pierino Gamba.
9. Charles Laughton.
10. Charles de Gaulle.

TWEEDE VRAAG : De hieroglyphen.

Met de legers van generaal Bonaparte het Egyptisch grondgebied doorkruisend heb ik in een graftombe een gouden scepter ontdekt te zwaar om mee te nemen. Als ik hier niet terugkom zal deze schat hem behoren die deze tekst kan ontcijferen. Het ligt begraven op twee honderd voet van de naar het Noord Westen gerichte kam.

DERDE VRAAG : De Kuifje's auto.

1. Het merk van de wagen : **Nash.**
2. Windscherm : **Austin.**
3. Achterste spatborden : **Cadillac.**
4. De wielen : **Renault.**
5. Versiering van het linker voorspatbord : **Lincoln.**
6. De radiatordop : **Packard.**
7. De kleine ingebouwde lichten : **Alfa-Romeo.**
8. De voorste schokbreker : **Citroën.**
9. Lichten in de schokbreker : **Buick.**
10. Versiering van de calende : **Ford « Vedette ».**

VIERDE VRAAG : De luchtfoto's.

1. Brabant : Leeuw van Waterloo.
2. Oost-Vlaanderen : Belfort van Gent.
3. Prov. Antwerpen : Vredegerecht van Turnhout.
4. Brabant : H. Mariakerk van Schaarbeek.
5. Brabant : Kasteel van Gaasbeek.
6. Brabant : Museum van Tervuren.
7. West-Vlaanderen : Strand van Heist.
8. Oost-Vlaanderen : Stadhuis van Dendermonde.
9. Prov. Namen : Kasteel van Walzin.
10. Brabant : Triomfboog van het Halfeeuwfeestpaleis.

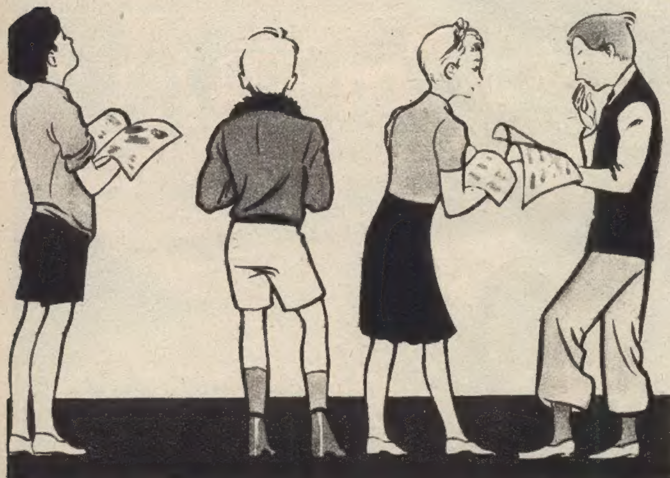
BIJKOMENDE VRAAG.

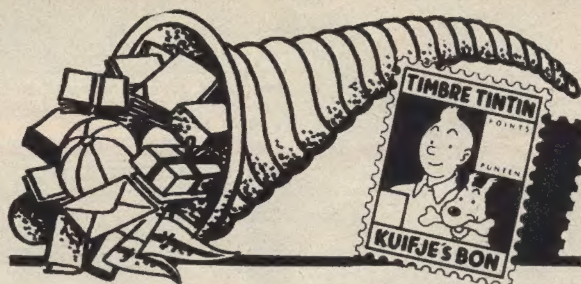
De duizend recente exemplaren van « Kuifje », die wij hebben gewogen in aanwezigheid van de deurwaarder, hadden een totaalgewicht van : **41,2579 kg.**

*

Indien jullie nu jullie antwoorden vergelijken met de juiste oplossingen weten jullie dadelijk hoe groot de kans is een mooie prijs te bemachtigen. De bijkomende vraag diende, zoals jullie weten, OM DE DEELNEMERS MET HETZELFDE AANTAL PUNTEN TE KLASSEREN. Weldra volgen de namen van de gelukkige winnaars. Nog een beetje geduld ! Iedere deelnemer krijgt minstens een troostprijs !

KUIFJE.

KUIFJE'S BONS

BESTE VRIENDEN,

Sedert enkele weken vinden jullie op deze plaats nieuws over de Kuifje's bons. Vele lezers verzochten ons om een of andere inlichting, anderen maakten ons hun voorstellen over. Aarzel niet jullie oordeel bekend te maken en suggesties te doen. Schrijf ons welke voorwerpen jullie graag op de geschenkenlijst zouden zien staan.

Op al jullie vragen zullen wij langs deze weg antwoorden.

M. de Spiegeleer, Brussel. — Neen, alle Kuifje's bons hebben niet dezelfde waarde. Deze waarde is aangeduid in de rechterhoek bovenaan.

Louis Herck, Luik. — Wil je ons je volledig adres zo vlug mogelijk zenden ?

Alex Sandel, Gent. — Afdrukplaatjes van Lambik, Suske en Wiske ? Ja, dat is een excellent idee en daaraan zullen we in de toekomst denken, hoor !

AANMERKING.

Wie afdrukplaatjes wenst, mag niet vergeten de **gewenste reeksen aan te duiden :** Reeks A, Reeks B en de titel : De Krab met de gulden scharen. Kuifje in Amerika, Het Zwarte Eiland, De Schat van Scharlaken Rackham.

Deze reeksen afdrukplaatjes zijn alleen in ruil voor Kuifje's bons te krijgen.

— 270 stukken chocolade, a.u.b.
— Hoeveel zeg je ?
— 270 ! Het is om veel KUIFJE'S BONS te hebben, mijnheer !

Hier, in 't kort, de lijst van de geschenken welke je met KUIFJE'S BONS kunt bekomen :

1) **Reinaert de Vos**, 40 vignetten, 50 punten; 2) Afdrukplaatjes « A », 50 punten.
3) **Afdrukplaatjes « B »**, 60 vignetten; 4) 5 prentkaarten get. door Hergé, 70 punten (*).
5) **Een omslag schrijfpapier KUIFJE**, 80 punten; 6) Kuifje's wimpel, 100 punten.
7) **Een doos schrijfpapier KUIFJE**, 150 punten (*); 8) **Portefeuille van KUIFJE**, 200 punten; 9) **KUIFJE'S puzzle**, reeks « A », 350 punten; 10) **Blokjesdoos KUIFJE** (*); 11) **Abonnement van KUIFJE** (10 nummers), 450 punten; 12) **Puzzle reeks « B »**, 500 punten.

(*) Al deze voorwerpen worden nog vervaardigd.

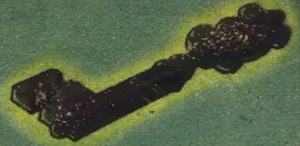
OPGELET !

Wil je je geschenk vlug ontvangen, rangschik dan de punten van eenzelfde product bij elkaar en kleef de **kleine** bons op een blad papier.

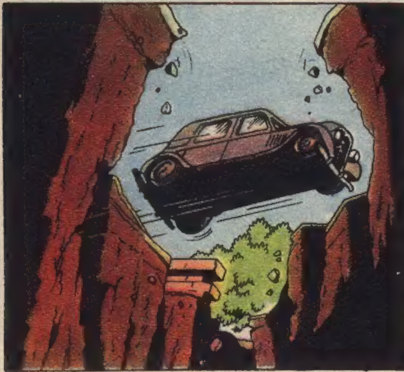
Voorbeeld : 48 punten Caramellen Victoria;
32 punten Chocolade Victoria;
20 punten Kuifje's zeep. (Kleef deze op een blad papier.)

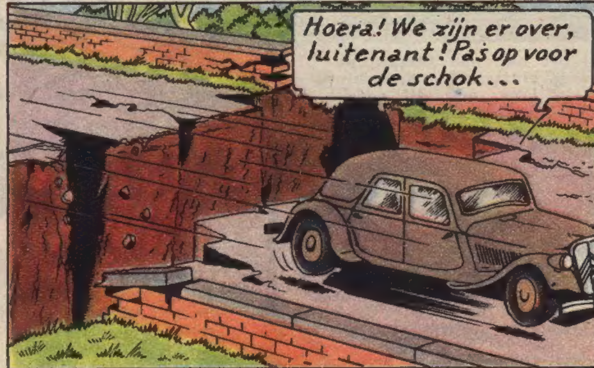
DE BRONZEN SLEUTEL

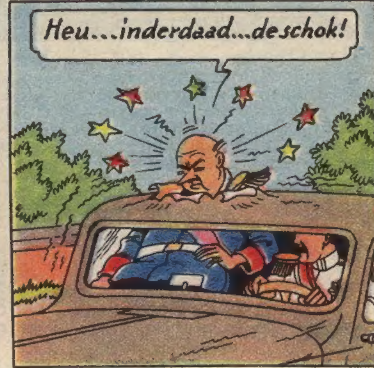
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

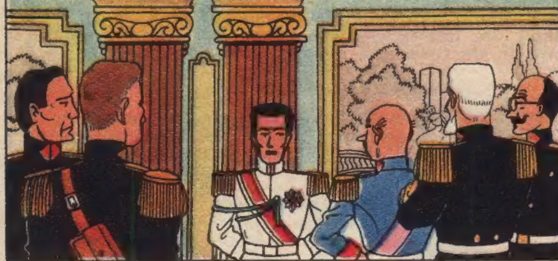

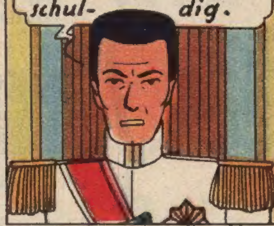
Een groot gevaar bedreigt Mocano. De bevolking werd naar Monte-Calro geëvakueerd. De wachter, Lambik en de prins verlaten het schiereiland in razende vaart...

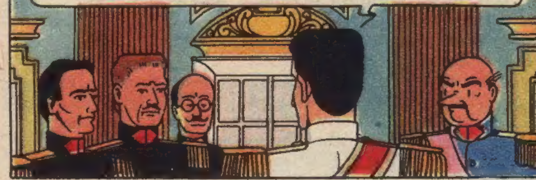

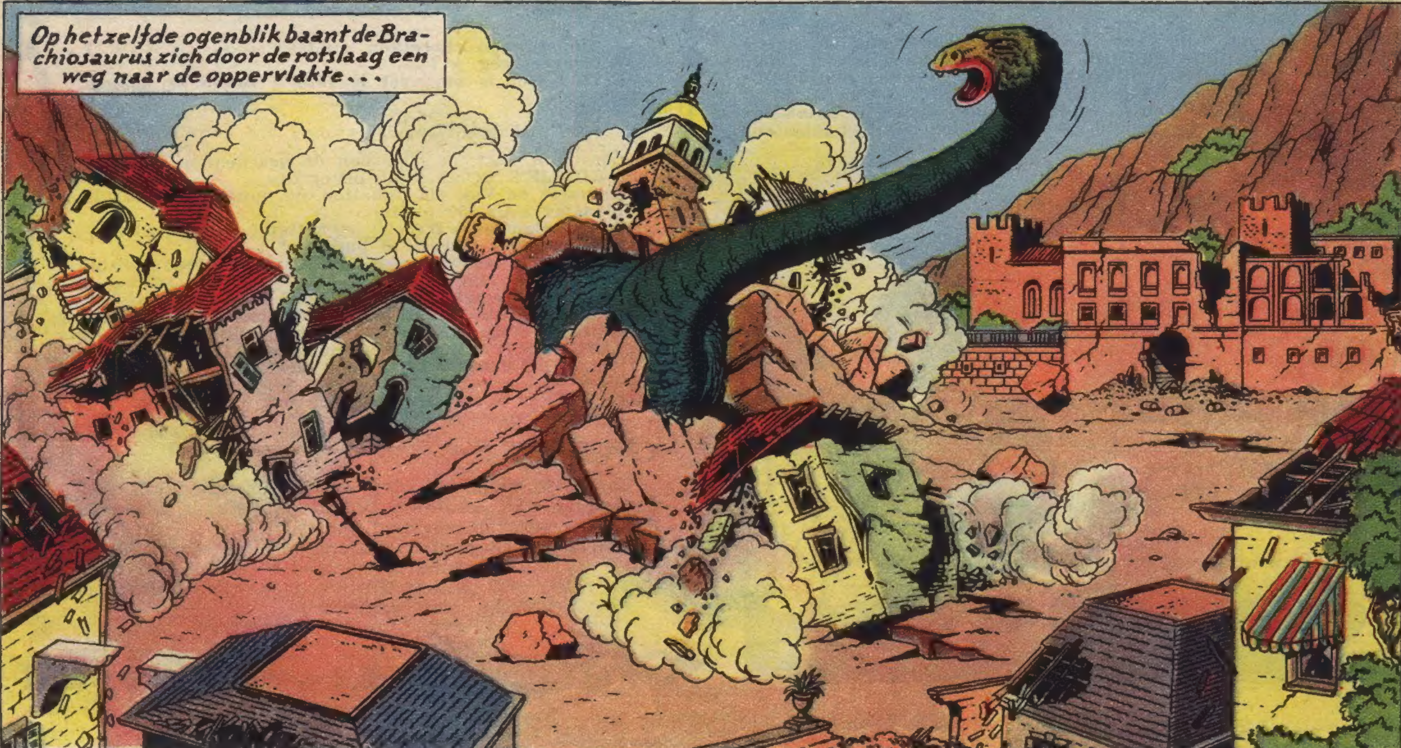

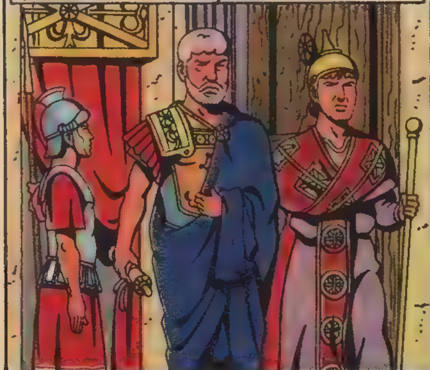

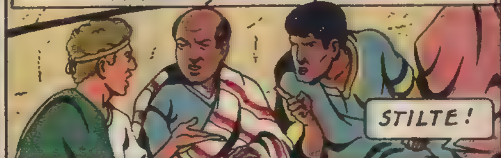

(Wordt voortgezet.)

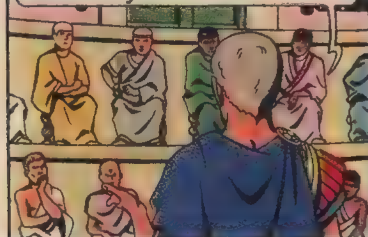

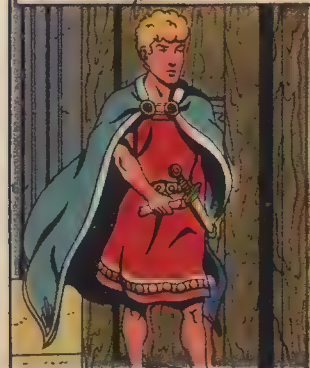

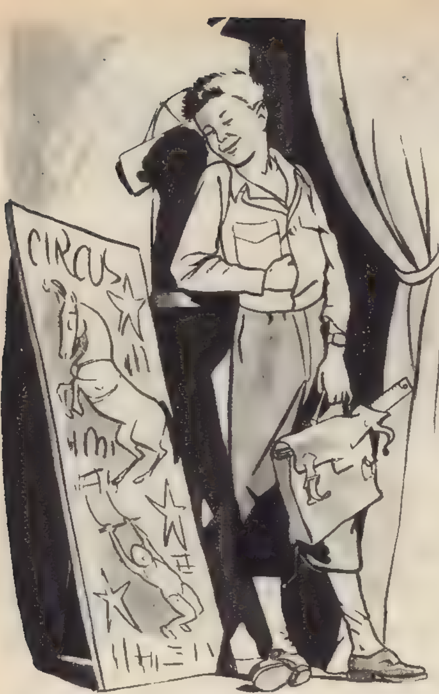

(Wordt voortgezet.)

De Goede daad

VERHAAL DOOR J.-P. NORTON.

HET toeval wilde dat op het ogenblik waarop Jan Lindemans, zijn vrienden noemden hem Jantje, het cirkus binnen stapte de portier zijn dienst nog niet begonnen was en de kassierster, madame Knutte, voor een ogenblikje was heengegaan. Zo ontwaarde de jongen noch in de hall, noch in de gangen, noch aan de kas een levende ziel.

Achter het zeildoek hoorde men de muzikanten hun instrumenten stemmen, paardengetrappel en het geklap van de zweep; karakteristieke cirkusgeluiden in de vroege morgen. Jan wou even een blik werpen op die toverachtige omgeving, hij wou reeds een voorsmaakje hebben van hetgeen men hem 's avonds zou bieden... Hij stapte stil de gang door die rond het reusachtige en broze gevaarte liep. Hij liep in de richting van de stemmen die tot hem doordrongen zowel van de kant van de onzichtbare, geheimzinnige zaal, als van links, de kant van de woonwagens. En zo is het dat het geschiedde...

Geen avontuur was minder voorbereid dan dit. Jan was heel eenvoudig naar het cirkus gegaan om er kaarten te halen voor zichzelf en zijn vrienden. Hij zou er meebrengen voor zijn troep padvinders en voor heel de Vierde B van zijn college. Sedert twee dagen stond het grote cirkus in de kleine stad en dat was natuurlijk de geweldigste gebeurtenis van het jaar.

Op de aanplakbiljetten had hij gelezen dat de winketten om 9 uur geopend waren. Het was nog maar pas kwart voor acht doch ja, de school wacht niet! Bovendien hoopte Jan eens extra mooie plaatsen te krijgen omdat hij zeker de éérste kliënt was die dag.

Haast machinaal waagde hij zich verder in de doolhof van schutsels met het zinnetje : « Ik zoek de kas » klaar op tipke van zijn tong.

Een hele woordenvloed deed hem eensklaps opschrikken en rechts een gordijn opheffen, die een trap verborg welke naar een vergulde woonwagen voerde. Dat wat gewis het verblijf van de directeur, de bekende Mr. Quix. Het was ook van daaruit dat al de stemmen kwamen. En Jan hoorde :

— Ja, in welke taal moet ik het jullie zeggen?... Jullie deugen niet meer. Daar, is dat duidelijk? Jullie zijn gewoonweg slecht! In mijn programma valt jullie nummer als een baksteen. Het is hopeloos vervelend. Het is een schandaal!

— Ons nummer! Hoe durft u zoiets zeggen? Sedert twee en dertig jaar reizen wij met dit nummer heel de wereld door!

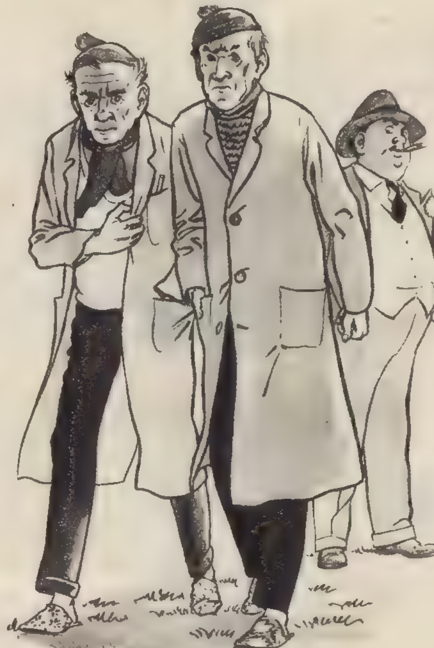
— Daar zit het 'm precies! Het nummer is afgezaagd en jullie zijn oud en versleten... Jullie worden kinds!

— Mijnheer de directeur, er was een tijd dat men zoiets aan Fred en Johnny niet ongestraft mocht zeggen...

— Die tijd is lang voorbij. Ik spreek bovendien op de toon die mij aanstaat. Ik herhaal het nog eens : Ik heb er genoeg van! Ga op pensioen! Trek eindelijk jullie pantoffels aan en blijf bij de kachel zitten!

— Wij hebben geen pensioen. Waarvan zullen we leven?

— Dat zijn jullie zaken. Ik moet aan mijn huis en zijn faam denken. Mijn acrobaten moeten iets kunnen, mijn temmers moeten hun zweep thuis laten en de amazones werkelijk geschoold zijn. Wat zou ik er mee aanvangen als ze de paarden lieten struikelen? Mijn clowns moeten het publiek aan het lachen brengen en kunnen jullie dat? Gisternamiddag en gisteravond heb ik jullie spektakel gevolgd. Geen mens heeft zijn lippen vertrokken. Geen enkele! Jullie zijn te oud. Snappen jullie het?

— Ons contract moest deze week hernieuwd worden. Als wij het goed voor hebben, weigert u te tekenen?

— Jullie hebben het vast.

— O, mijnheer de directeur, sprak een andere stem, geef ons nog één kans. Zes maanden nog! Zes maanden om een ander programma samen te stellen.

— Zelfs niet één maand. En 't is onnodig aan te dringen!

— Gisteravond waren we ziek. U heeft ons veroordeeld voor één slechte avond...

— Nu goed. Jullie krijgen nog één kans en wel *deze* avond. Ik zal in mijn loge zitten.

— Dank u! Dank u!

— Het is echter wel verstaan dat, indien alles verloopt zoals gisteravond, het geen zin meer heeft hier nog te komen. Morgenvroeg kunnen jullie dan automatisch naar de kas gaan. Akkoord?...

— We zijn akkoord, mijnheer de directeur, antwoordden twee gebroken stemmen.

Men hoorde het gerucht van stoelen die terzijde werden geschoven en voetstappen. Jan liep terug in de gang.

Uit de woonwagen kwamen twee, kleine, grijze mannen. Ze gingen met een oudmannetjespas de gang in. Op hun gezicht, dat uitgedroogd en getaand was door de schmink, lag een haast pathetische angst. Die angst sprak uit ieder van de duizend rimpels, die het dertig jaar lang grimassen-trekken in hun oud gezicht had geploegd. De clowns hadden een beige stofjas aan, gevlochten pantoffels en een wollen mutsje op het grijs haar. Een paar meters achter hen kwam de zware, welgedane directeur met de onvermijdelijke sigaar in een mondhoek. Jantje stond toen reeds terug bij de ingang. Hij botste haast op een magere, triestige vrouw. Het was madame Knutte.

— Ik wou graag kaarten voor deze avond, a.u.b.

— Hoeveel plaatsen, jongen?

— Een reeks van zeventien en een van twee en twintig, dat zijn negen en dertig orkestzetels.

— Negen en dertig? riep de dame. Jammer genoeg zal ik ze niet bij elkaar kunnen geven. Twee en twee, of drie en drie, gaat dat? Er zijn reeds veel plaatsen gehuurd moet je weten.

— O dat gaat best. Ik heb het zelfs liefst zo.

— Ga je ze verder verkopen?

— Inderdaad.

Jan vond het geraadzaam niet te verklappen dat zijn padvinders en de Vierde B voltallig zouden komen opdagen.

van Jan Lindemans

GEILLUSTREERD DOOR R. FOLLET.

Het daareven gehoorde gesprek had diepe indruk gemaakt op Jan Lindemans en onwillekeurig dacht hij : Zo 'n mooie gelegenheid voor een goede daad krijgt men niet alle dagen.

Toen hij even later op school kwam, was zijn plan reeds klaar. Tijdens de speeltijd verzamelde hij zijn vrienden padvinders en even daarna zijn makkers van de Vierde. Ze waren het allen met Jan eens en vonden zijn plan uitstekend. De rollen werden verdeeld en de nodige maatregelen getroffen.

Het was een prachtige vertoning die avond. De nummers volgden elkaar in vlug tempo op en waren tot in de puntjes verzorgd. Het publiek juichte geestdriftig toe. Er zijn zo dagen dat alles gelukt en alles meevalt. Dagen, dat de Bengaalse tijgers op het eerste teken door de vlammende hoepel springen, dat de evenwichtskunstenaars de moeilijkste beweging zwierig uitvoeren en de Ukrainse raspaarden gehoorzamen op het geringste tonggeklak. In één woord, dagen waarop iedereen en alles zo vrolijk en opgeruimd schijnt als de vogels in de lucht.

Mr. Quix glunderde. Zijn ijdelheid werd gestreeld door het geweldige sukses maar, zo dacht hij stil, seffens is het uit, dan komen Fred en Johnny... Ach, ik had ongelijk hen nog een kans te gunnen!

Het gebruikelijke wijsje deed de geleerde olifant, die een ruiker rozen in zijn slurf hield, uitgeleide. Dan trad een clown de arena binnen.

Ach, het was een clown zoals alle clowns : een pak met schitterende lovertjes, een punthoed, een geel oog en een rood oog, de mond als een klaverblad geschilderd en kaken wit als plaaster. De pruik van peper- en zoutkleurig stekelhaar, had zeker betere dagen gekend. Dat was Fred. Hij veinsde te struikelen, maakte een komische en geslaagde buiteling en moest dan reeds naar adem snakken. De ongelukkige clown vertelde een grapje, dat misschien wel een komisch effect zou gemaakt hebben gehad, had die hese stem niet zo getrild van onrust. De clown haalde een kleine viool te voorschijn en begon er op te krassen. In heel het cirkus heerste er een doodse stilte.

Toen kwam Johnny opdagen als August met klederen die hem om het lichaam zwierden, een das die op zijn knieën viel en een reusachtige wandelstok. Hij was nog in schrillere kleuren geverfd dan zijn vriend en op de rug van zijn neus had hij een grote, bonte vlinder gekleefd. En toch lachten de toeschouwers niet! Iedereen voelde dat de gebaren, de gang van de clown vermoeid en hulpeloos was en dat hinderde hen.

De twee clowns maakten gebaren, tapten moppen en maakten muziek. Alles wat ze deden viel in een ijskoude ruimte...

Mr. Quix was woedend en wou aan dit ellendig optreden spoedig een einde maken. Op dit ogenblik lachte er een jongen.

Verrast door deze lach verloren de twee oude clowns haast de draad van hun vernaal. De eerste trok een lelijk gezicht, zo maar op 't goed valle het uit een lelijk gezicht en... weer werd er gelachen! Niet meer één lach, doch langs alle kanten klonk het gelach alsof de mensen er zich eensklaps van bewust werden dat ze daar zaten om plezier te maken.

Een moment later heerste er grote vrolijkheid in de orkestbakken. En zoals altijd werkte dit lachen aanstekelijk.

— Waarom lach ik eigenlijk ? vroeg zich misschien een toeschouwer af. Doet er niet toe, ik lach !

De twee clowns schenen te herleven door dit onverhoopt sukses. Fred gooide zich twee of driemaal om. Johnny beproefde te dansen. Niet mogelijk, iedereen lachte ! Iedereen lachte en alles wat de clowns deden was grappig !

Mr. Quix kon zijn oren niet geloven.

Het nummer van Fred en Johnny eindigde met een geveinsde worstelpartij.

Doch ze waren buiten adem en hun spieren stijf en stram. Ze struikelden en vielen over elkaar, onvrijwillig ditmaal, en het publiek schokte van 't lachen. Als de lachbui een ogenblik scheen te bedaren, galmde er weer een lach van hier of daar door de zaal en men herbegon. Het publiek liet zich meeslepen.

— Idioot ! vonden ze, maar ze gierden het uit !

Fred improviseerde een wijsje, gek en bovendien wat vals en Johnny begon een hansworstendans. Dat was het toppunt; de toeschouwers lachten tranen.

Directeur Quix had eerst met open mond zitten kijken en zich dan gewonnen gegeven. Hij hield zijn dikke buik vast van 't lachen.

Verrast, uitgeput en haast dronken

groetten de twee clowns het uitgelaten publiek en vluchten achter de schermen. Het orkest liet het begeleidingswijsje niet horen omdat de dirigent nog niet uit een lachkramp was geraakt !

Een donderend applaus deed de wanden van de cirkustent schudden. Fred en Johnny moesten terugkeren en nog, en nog eens terugkeren. Hun armen hingen slap als lompen naast hun lichaam, het zweet parelde op hun voorhoofd en in hun ogen lag verbijstering en geluk.

Toen ze dan eindelijk voor goed achter de schermen konden verdwijnen stond de directeur hen op te wachten. Lachend gaf hij hen een nieuw, zo pas ondertekend contract voor twee jaar, en een fijn contract ook !

De grijzaards weenden... Ze waren gered.

Met een vlot en mooi gebarenspel eindigde de voorstelling. Aan de uitgang verzamelde Jan Lindemans zijn vrienden.

— Knap gewerkt ! zei hij.

Ze knipoogden veelbetekenend naar elkaar en trokken arm in arm en zingend door de donkere straten naar huis.

De Zoon van de Postmeester

Door André Galland

Jan en zijn vrienden zoeken Pierre Lubin, vader van Jan. Deze werd ontvoerd door de aanhangers van Richelieu. Hij wordt voor de kardinaal geleid...

In het Louvre is Pierre alleen met Richelieu.

Richelieu neemt de Cadilhac mee. Hij heft een voorhang op en men ziet de koning en de koningin en heel de schitterende hofhouding.

Richelieu laat graaf de Rochefort roepen...

Richelieu kijkt door het venster op de binnenplaats.

Rochefort leidt Pierre de Cadilhac naar de koets.

Rochefort keert opgewonden bij Richelieu terug...

Men brengt de gevangene weg.

Richelieu werpt een blik op het binnenplein...

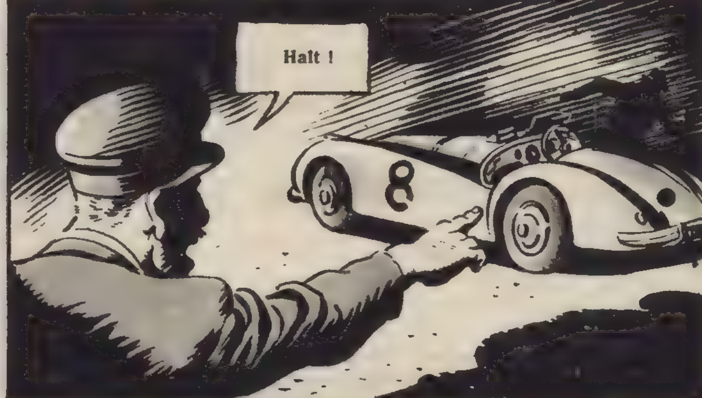
De vrienden van de Cadilhac zetten de koets, die de gevangene wegbrengt, achterna...

DE RODE RAPIER

Sexton Blake is een bekend detective die tevens naam heeft gemaakt als autorenner. Tijdens een koers eindigde hij na zijn vriend John Best, constructeur van de Rode Rapier. Best stelt voor deel te nemen aan de grote race der Dolomieten...

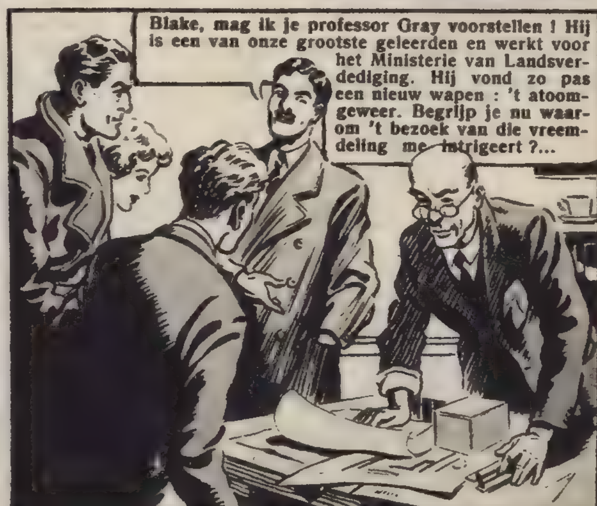

Best en zijn vriend verlaten de loods en worden door Lucas nageoogd...

(Wordt voortgezet.)

Hebben er ooit Dinosauriers bestaan?

IN een van zijn boeken vertelt de beroemde Engelse schrijver Conan Doyle, dat er op een hoogvlakte van het Andesgebergte, door een machtige rots van het overige van de wereld afgesneden, nog monsters zouden leven, die 80 millioen jaren geleden de aarde bevolkten en men reeds lang, lang uitgestorven waande. Thans zijn er geleerden en ontdekkingsreizigers die beweren — en er is geen reden om hen niet te geloven — dat de verhalen van Conan Doyle niet zo fantastisch zijn en het inderdaad mogelijk is dat er hier en daar nog monsterachtige dieren leven.

Geloof niet dat men in onze streken ooit een dinosaurier zal ontmoeten, want dit beestje kan zich niet wegsteken zoals een haas of een muis. Dinosaurier, het is een moeilijke naam, doch betekent slechts : reuzenreptiel. De grootste van deze soort was de atlantosaurus die van kop tot staart niet minder dan 35 meter lang was. Stel je zo'n dier in onze bossen of in onze straten voor ! Hij zou de bomen uitrukken, een tram omwerpen met één slag van zijn reuzenpoot en als hij eens met zijn staart kwispelde zou het er nogal stuiven, hoor !

In onze streken werden geraamten van voorhistorische dieren ontdekt. Moesten ze hier nog leven, dan zouden we het weten, want ieder plekje is gekend. In de oerwouden zijn er nog plaatsen waar geen mens een voet zette omdat de doorgang onmogelijk wordt gemaakt door de lianen en andere slingerplanten, door de doornstruiken en de zompige, alles verpestende moerassen. Het is mogelijk dat er hier monsters leven die we nog nooit elders levend hebben aangetroffen. De negers komen soms van een van hun tochten door het oerwoud terug met opengesperde ogen en groen van schrik omdat ze een monster, een draak gezien hebben.

DE SCHRIK VAN DE AFRIKAANSE MOERASSEN

De geraamten van de dinosauriers welke teruggevonden werden heeft men beentje na beentje, zoals een legpuzzle, weer samengesteld. Het zijn reuzenhagedissen met een kleine kop op een lang, dik lijf en een lange, lange staart. Het waren eigenlijk geen kruipdieren, want ze bewogen zich voort op poten, die veel te klein en te zwak schijnen om dat zware lijf te dragen. Dit zal ook wel zo geweest zijn, want ze leefden in de moerassen, waar hun lichaamsgewicht dus voor een deel door het water werd gedragen en ze er zelf minder last van hadden. De diplodocus, de brontosaurus en de atlantosaurus voedden zich uitsluitend met planten, maar de kleinere soort was eigenlijk gevaarlijker. Bij deze hoort de tyranosaurus, die tien meter lang was en met zijn tanden als dolken heel zeker de schrik van zijn tijd geweest is.

Nog niet lang geleden berichtte Mr. F. Gobler, een jager in Zuid-Afrika, dat hij in het moeras van Dilolo, de oorsprong van de Zambesi, een dier had gezien dat veel overeenkomst vertoonde met de dinosaurus. De inboorlingen, die het trouwens goed kennen, noemen het « chipekwe ». Het diertje zou vier ton wegen en zelfs olifanten en neushoorns te lijf gaan. De inboorlingen beweren dat de chipekwe de ruggegraat van een olifant breekt als een lucifer, maar... dat heeft Mr. Gobler noch gehoord, noch gezien !

ER ZIJN NOG MEER GETUIGEN

Inderdaad. De Engelse majoor H. C. Maydon bericht dat een gelijkaardig monster in het meer van Moëro, in Noord-Rhodesië werd opgemerkt. In 1920 werd een zekere Lepage zelfs aangevallen door zulk een monster. De staart van dit exemplaar was 8 meter lang, een spitse snuit, een hoorn boven de neus en een schubbige bult op de schouders. De voorste poten geleken op die van een paard, doch de achterste, met hun magere tenen, op die van een vogel. De hoofdman van een negerstam uit de omgeving van het Bangouelomeer geeft dezelfde beschrijving van een monster dat zijn grootvader met assegaaien heeft zien neerslaan.

De ervaren jager Stephens was belast met het aanleggen van een telefoonlijn op de oever van de Boven-Nijl. Hij hoorde daar voortdurend praten over een moerasreptiel, Lau genoemd. Een Belgisch administrateur vertelde dat hij er eens op geschoten had. De getuigen waren het niet eens over de lengte van het diertje. Sommigen spraken van 12, anderen van 30 meters. Vissers en jagers hebben wat lengte en gewicht betreft veel verbeelding, maar dat betekent niet dat het dier niet zou bestaan.

De ontdekkingsreiziger Menges ontmoette in de Afrikaanse moerassen geweldige beesten, half olifant, half draak. Carl Hagenbeck, de grootste dierenverzamelaar van zijn tijd, organiseerde een expeditie om zulk een exemplaar te vangen. Een levend specimen vond men niet, doch ze verzamelden interessante gegevens over deze dieren, bij de verschillende negerstammen die deze kenden. De negerkoning Lewanika, die zich interesseerde voor alle dieren en voor de natuur in het algemeen, gaf een uitvoerig verslag over het bestaan van deze draken.

NABOECHODONOSOR KENDE DE MOKELE-MBEMBE

In Kameroen leeft, volgens de getuigenissen verzameld door Hans Schomburgh, een groot bruingrijs kruipdier dat zo groot is als een olifant en een grote hoorn op de snuit draagt. Het zou de kano's omvergooien en de inzittenden doden zonder ze evenwel te verslinden. Het monster zou inderdaad slechts lianen eten met witte bloemen en een fruit dat op onze appelen gelijkt. In Afrika vond men op rotswanden de afbeelding van de mokelembembe en een nog treffender bewijs dat hij bestaat is het feit, dat hij naast de leeuw en de oeros is afgebeeld boven de zuilen van Ishtar. Deze werden gebouwd te Babylone tijdens de regering van Naboechodonosor. Men neemt aan dat de Babyloniërs er in Afrika een gevangen hadden en hem in hun land als een heilig dier vereerden.

Er zijn nog andere getuigenissen, doch we kunnen ze niet allemaal opsommen. De grootste sceptici zullen hierdoor misschien niet overtuigd zijn, doch wel even nadenken. Voor diegenen die het avontuur zoeken : dat ze de natuur exploreren, er zijn daarin nog zovele dingen verborgen die we niet kennen en veel boeiender zijn dan om het even welke moderne uitvinding.

De raadselachtige Signor Barelli

Terwijl de politie de onderaardse gangen doorzoekt, kunnen de bandieten de wijk nemen. Ze sleuren Barelli en Moreau mee...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

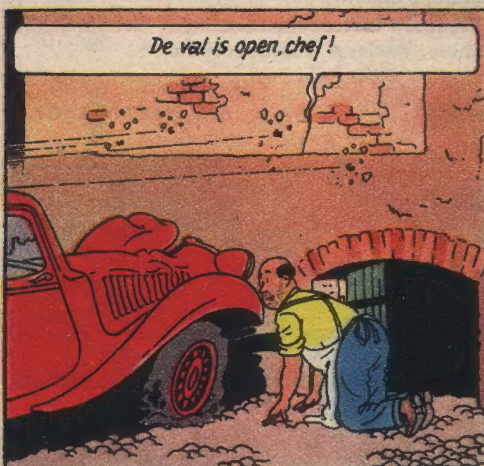

DE VREEMDE MET DE GOUDEN HELM

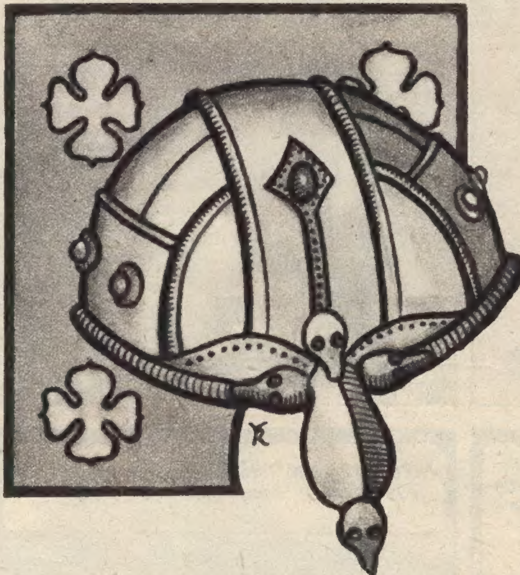

HET geschiedde dat Conchobur, koning van Ulster, in Ierland, met zijn groten en krijgers aan de feestdis zat. En wijl hij at van het geurig wildbraad, en bijwijlen met traag gebaar de beker aan de bebaarde lippen bracht, keek hij met welbehagen naar zijn schone dochter Blaithine aan zijn zijde, de trots van zijn Rijk en van zijn oude dag.

De nacht was ver gevorderd, en de toortsen aan de zware pijlers van zijn stenen halle waren één na één uitgebrand en vervangen, toen plotseling te midden van de feestenden een man verscheen van hoge gestalte. Hij droeg een helm van gedreven goud waarin gesteenten gloeiden, en een donkere mantel reikte tot zijn geharnaste voeten. Meteen verstomden alle gesprekken, en het was zeer stil als de vreemdeling op de koning toetrad.

— Gegroet o Conchobur! sprak hij met diepe stem.

Met verbazing staarde de koning hem aan. Niemand had hem zien binnentreden; en reeds greep hier en daar een hand heimelijk naar het zwaard.

Doch Conchobur sprak :

— Wie zijt gij die op dit nachtelijk uur en ongenood mijn feestzaal betreedt?

— Mijn naam zult gij slechts vernemen als mijn verlangen wordt ingewilligd.

— Spreek, wat verlangt gij?

De vreemdeling kwam plechtig voor Blaithine staan :

— De hand van uw dochter, zei hij, en zag de koning doordringend aan.

Deze verbleekte, en zijn ogen fonkelden gram.

— Het is in mijn land gewoonte, riep hij, dat wie om de hand van mijn dochter dingt, bewijst dat hij die eer waardig is!

Een goedkeurend gemompel ging van tafel tot tafel, en aan het uiteinde van de zaal sprong reeds menige krijger dreigend recht.

De vreemdeling stond onverstoord.

— Dan moet ik nemen wat mij wordt geweigerd, sprak hij bedaard.

Met zijn harde, heldere blik overschouwde hij de rumoerige feestzaal — zijn helm was één schittering van goud en juwelen — en over allen kwam een zonderlinge verstarring, zodat elk geluid verstomde. Toen richtte hij zich hoofs tot Blaithine :

— Wilt gij mij volgen?

Een vreemde, machteloze glimlach vertrok haar edel gelaat, haar zee-groene ogen zagen hem groot en als slaapdronken aan :

— Ja... fluisterde zij.

Hij nam haar hand en leidde naar naar de bronzen poort die als vanzelf voor hen openschoof. Op de drempel keerde de ongenode gast zich om :

— Zo neem ik wat mij wordt geweigerd. De dag waarop ik mijn plagen zend en gij mijn naam verneemt, zal u uw daad berouwen!

Nauwelijks was de goud-glimmenden helm in de nacht verdwenen, of daar viel de verlammende verstarring van koning en hovelingen weg. Toortsen werden van de wand gerukt. Met Conchobur aan het hoofd stormden zwaarden naar de open poort. Doch van de vreemdeling, noch van Blaithine, bleek, zelfs na vele uren zoeken, geen voetspoor te bespeuren.

Toen de morgen grauw over de koningsstad Emuin Macha daagde, vernam men met bittere verslagenheid wie die noodlottige nacht de koningsdochter had geschaakt. Heinde en verre lagen de vette kustweiden reddeloos doorwoeld en afgevreten; en nog zag men, bont-bevlekt en breed-gehoornd in de deemstering, drie reuzige koeien woest en gulzig grazen... Het waren de koeien van Echde Echbèl, de koning-tovenaar van over het water, wiens grijze torenburcht de zeestraat onheilspellend beheerste.

Woedend ijlde een verwarde menigte de stadspoort uit, vast besloten de koeien te vangen — want zij waren voor wie ze bezat een ware bron van rijkdom. Immers, zo gauw als Echde Echbèl's drie vogeltjes op hun hoornen gingen zitten, stortten de koeien melk in een koperen ketel wel zestig schepels groot.

Doch Echde Echbèl stond voor een schietgat van zijn burcht op de uitkijk. Hij streelde zijn zwarten baard, en lachte stil. In hun haast hadden de Ulstermannen hun wapens achtergelaten, een vergetelheid die zij duur zouden betalen. De koeien draafden het water in, en zwommen schuimend en snel naar de overkant; en toen hun achtervolgers op boten en vlotten de zeestraat wilden oversteken, schoot de koning-tovenaar vlammende vuurpijlen op hen af. Vlot na vlot en boot na boot schoot in brand, terwijl de brandende olie van de pijlen zich over 't water uitbreidde, altijd wijder en wijder... Honderden Ulstermannen spartelden gillend en huilend in de laaiende baren. Slechts twee helden, Conall en Loigar, die hun ijzeren schilden niet hadden vergeten, en aldus de vuur-druipende pijlen konden afweren, slaagden er in te ontsnappen, en veilig het Ierse strand te bereiken.

Het was een jammerlijk verhaal dat de grijze koning Conchobur beluisterde. Eerlang zouden honderden trouwe onderzaten levenloos aan Ulster's kusten aanspoelen, wijl ginds in de grauwe toren, de lieve Blaithine hunkerend tuurde door beroeste tralies naar Emuin Macha, de koningsstad... Met eigen ogen had Conall haar bleek gelaat herkend, wijl haar kleine hand met lange, witte sluiers wuifde...

En zo roofde de Vreemde met de gouden helm, Echde Echbèl zelf, de blonde Blaithine, de Ierse koningsdochter.

Rob YSENBRANDT.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

WAT IS EEN MENS ZONDER PAPIEREN ?

EENVOUDIGWEG : niets. Dat is een droevige vaststelling en de matroos Alfred Klebb zal me niet tegenspreken. Hij werd geboren in Zwitserland, doch liet zich in Argentinië naturaliseren. In November 1940 stapte hij te Genua aan land en verloor, bij ongeluk, zijn identiteitskaart en andere persoonsbewijzen. Hij was « heimatlos », werd aangehouden en opgesloten. De Italianen hielden hem echter niet lang. Ze stuurden Klebb naar Zwitserland. Van Zwitserland ging het naar Frankrijk en de Fransen zonden hem op hun beurt naar Duitsland.

In Maart jl. gaven de geallieerde diensten Klebb een visa voor België, van waaruit hij terug naar Argentinië zou kunnen. Alfred Klebb, de eeuwige pechvogel, miste de boot te Antwerpen, werd opnieuw aangehouden en de lijdensweg herbegon. Over Frankrijk werd hij naar Luxemburg gezonden en hier ontfermde zich het Rode Kruis over hem. Hij kreeg een reisbiljet tot Trier, kon van hieruit Bremen bereiken. Dank zij een nieuwe tussenkomst van de geällieerden kreeg Klebb eindelijk een uittreksel van zijn geboorteakte uit Bern en het bewijs van zijn nationaliteit op het nieuwe Argentijnse gezantschap te Frankfurt. Daarna mocht hij inschepen. We hopen dat die arme drommel eindelijk weer in de « heimat » is geraakt !

DUITSE AUTO'S EN JAPANSE FIETSEN.

DE Opelfabrieken van Rüsselsheim zullen in 1952, 110.000 wagens bouwen. Daarmee komen deze fabrieken terug op hun vooroorlogs peil. Daar de Opelwagens en trucks nog veel gevraagd worden, zullen er in 1951 geen nieuwe modellen uitkomen. De Ford bouwt in Keulen de grootste autofabrieken van West-Duitsland.

De Japanners verdringen de Engelsen van de fietsenmarkt in India. De Japanse fietsen zijn mooi en stevig en kosten slechts 16 $. Holland mocht in het afgelopen jaar nog 120.000 fietsen verkopen in Indonesië. Het is meer dan waarschijnlijk dat de Japanners ook hier spoedig zullen komen opduiken om hen concurrentie aan te doen.

LEEUWEN GEVRAAGD !

IN het te Rome verschijnend blad « Daily American » stond de volgende eigenaardige advertentie : « 60 leeuwen gevraagd om Christenen te verscheuren... bij de opname van een film. Zich wenden tot Mervyn Leroy, directeur, Cinecitta-studios, Rome. »

Het blijkt dat er zich meer Christenen aanbieden, dan leeuwen !

GEEN ZIN OM MEE TE VAREN ?

TWEE Fransen en een Amerikaan proberen in lichte boten de Nijl af te varen van het Victoriameer tot aan de Middellandse Zee. De tocht bedraagt 5.500 km. en is de langste welke ooit op een stroom werd afgelegd. De reis zal ongeveer zeven maanden duren. De jongelui zijn van plan onderweg allerlei insecten te vangen voor het Natuurkundig Museum van Parijs en ze zullen tevens een kleurenfilm meebrengen van hun reis.

OVER BOEKEN EN TITELS.

ALS jullie een opstel maken, krijgen jullie de titel en meteen ook het onderwerp. Jullie zuchtten dan erg verveeld want in plaats van « Mijn hond » hadden jullie liever « Mijn kat » als onderwerp gekozen en jullie benijdden de echte schrijvers die schrijven over een onderwerp dat hun aantrekt en die zelf een titel mogen kiezen. Wel, dat titelkiezen is verdraaid moeilijk ! Het hangt immers van de titel af, of een stuk al dan niet gelezen wordt. Geloven jullie niet ? Wel, toen Alexandre Dumas bij zijn uitgever kwam heette zijn manuscript : Athos, Porthos en Aramis.

— Ba, zo'n titel zegt niets, dat lezen de mensen niet, zei de uitgever. Hij haalde de titel door en schreef er boven : De Drie Musketiers !

En de uitgever had het bij de rechte eind.

Frans Lehar had een operette gecomponeerd met als titel : De gele Kimono. De mensen vonden het helemaal niet mooi. Lehar wijzigde een paar liederen en schreef boven dezelfde operette de titel : Het land van de Glimlach.

Iedereen wou die operette zien !

OOK EEN KANGOEROE

DE kangoeroe draagt zijn kleintje in zijn schoot en deze D.C.-4 van de Air France draagt ook zijn kleintje : een vliegtuig waarvan de romp zeven meter lang is.

Fotos AIR FRANCE.

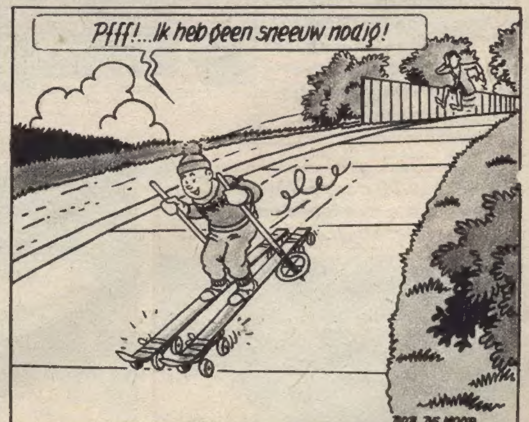
DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

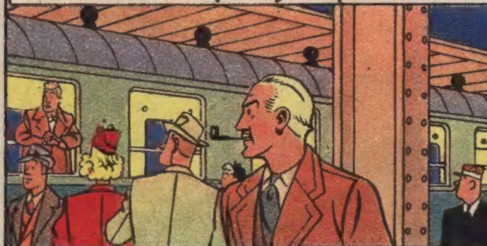

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS

De dood van Abdul betekent meteen dat de laatste sporen van Olrik zijn uitgewist. Mortimer vraagt de hulp van zijn vriend, kapitein Blake. Deze komt dadelijk. Op de paketboot Dover-Oostende voelt hij dat een heer met een bril hem bespiedt...

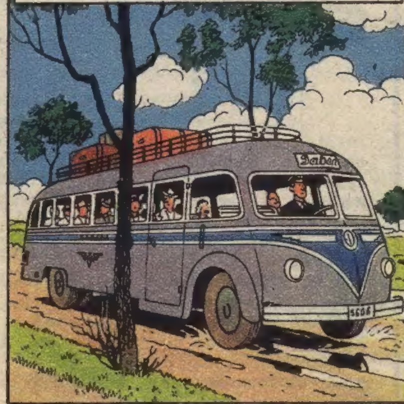

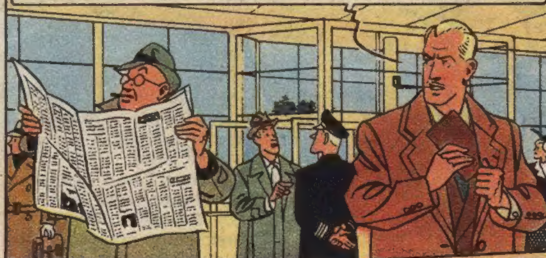

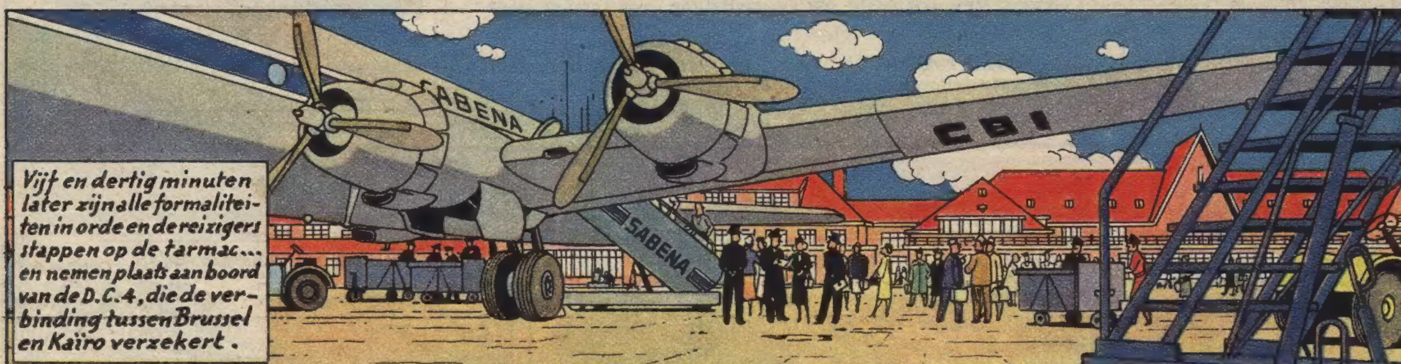

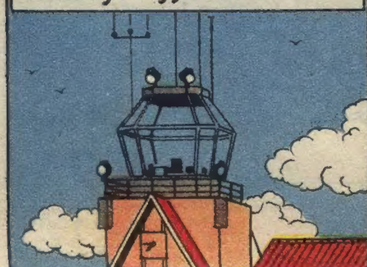

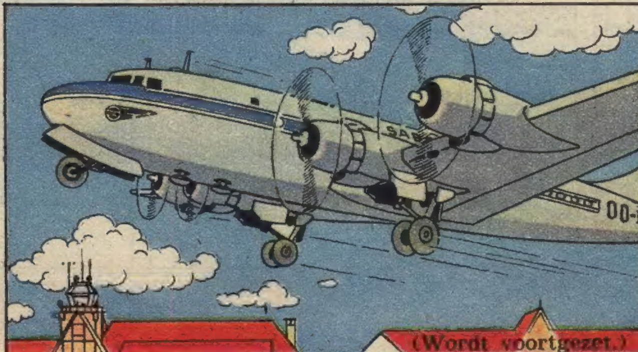

(Wordt voortgezet.)

